

OBSERVATORI

Intolerància amb els intolerants

Dilluns em va trucar un lector, seguidor del Llagostera i vinculat amb el club. Celebrava que aquest diari s'hagués fet ressò de l'incident lamentable d'una aficionada fent gestos racistes a un jugador del Racing, però també se sentia decebut perquè aquest diari hagués únicament descrit els fets, sense valorar-los, i també perquè l'aficionada no va ser obligada a abandonar el camp pels seguidors situats al seu voltant. Preguntava –més aviat es queixava–, el meu interlocutor, per l'absència dels valors.

A la primera queixa li responc personalment amb aquest article. L'any 2014, tant que exigim i ens autoexigim en molts àmbits, hem de ser capaços de foragitar aquestes actituds cavernícoles. L'insult és una forma d'expressió deplorable, més que punible. L'insult que persegueix denigrar algú fent mofa de la seva raça, religió, poble o orientació sexual és d'una gravetat extraordinària.

Pel que fa a la segona qüestió que em plantejava el lector, és cert que una actitud de rebuig unànime tindria un efecte dissuasiu. Qui fa el gest del mico a Kone o llança un plàtan a Alves no s'hi veurà amb cor si sap que els seus veïns, en comptes d'animar-lo, l'increparan. Però aquest és un treball de fons, de reeducació, que no s'asoleix a curt termini. És més efectiu el que ha fet

Seguidors de Maccabi celebren l'Eurolliga ■ AFF

el Barça, que és acomiadar l'aficionada de la seva feina al museu. Algú pot al·legar –i no li nego la raó– que a aquesta dona l'han assenyalat per a la resta de la seva vida o que fer-la fora de la feina és desproporcionat. Poso la mà al foc que aquesta dona no va pel carrer insultant tot ciutadà que no sigui de raça blanca i que no va calibrar prou

la transcendència del seu gest, captat per una càmera de televisió. Però hem d'aconseguir que quan el personal va a un recinte esportiu tingui un comportament més proper –mai no serà igual, perquè l'esport és passió– al de la seva vida quotidiana. Perdre la feina és un càstig exemplar que tindrà, segur, un efecte dissuasiu general.

Podem demanar, però, que la ciutadania lideiri aquestes causes amb l'exemple que donen els responsables polítics de mantenir l'ordre? Ho pregunto perquè immediatament em va venir al cap la pressa de l'inefable ministre d'Interior del PP, Jorge Fernández Díaz, per perseguir els que es van alegrar de l'assassinat de la presidenta de la Diputació de Lleó, en contrast amb la seva parsimònia a l'hora de valorar, denunciar i localitzar les 17.692 piulades i repiulades amb l'etiqueta #putosjudios que van escampar, rabioses, milers de males persones després de la derrota del Madrid contra el Maccabi. En el primer cas, Fernández Díaz va respondre amb anuncis diaris de canvis legislatius i amb detencions. En el segon, la comunitat jueva ha hagut de presentar una denúncia perquè el ministre s'hagi dignat a parlar-ne. És clar, en el cas de Lleó els havien assassinat un dels seus i en el tema del bàsquet, els seus eren els antisemites i ofesos seguidors del Madrid.

L'activisme de Fernández Díaz per les piulades de Lleó contrasta amb la parsimònia contra els insults als jueus després de la final

Toni Romero. PERIODISTA

A FAVOR I EN CONTRA

El Girona pot mantenir l'optimisme en el cas Nong?

SEL Girona, tot i el revés d'ahir, té motius per pensar que se li donarà la raó després de denunciar l'alineació indeguda de Nong. El primer, i el més important, és que el reglament FIFA –que és el que mana– especifica clarament que un jugador no pot jugar amb tres equips en un mateix curs. Un altre punt a favor dels gironins és que hi ha precedents en què ha prosperat una reclamació idèntica a la seva, com és el cas de l'Os Belesnenses, que l'any 2008 va ser castigat amb un partit perdut i sis punts de sanció per alineació indeguda de Meyong Zé, que aquell any ja havia jugat amb el Llevant i l'Albacete. També hi ha clubs que s'han fet enrere a l'hora de fitxar algun jugador en la situació de Nong precisament per evitar ser sancionats, així que el Girona té prous arguments per continuar la lluita amb esperança.

J. CORREA / H. INFORMACIÓN

No discutiré que el Girona té l'aval del reglament FIFA, perquè és prou clar, i també hi ha precedents als quals agafar-se. Per tant, ha fet bé de ser el primer d'impugnar el partit i farà bé de dur la seva lluita a altres instàncies. Però, per desgràcia, ahir ja es va començar a constatar que convertir aquell 1-0 en un 0-3 no serà tan fàcil com argumentar la denúncia. Per més estrany que sembli, que el reglament FIFA t'avalí no significa automàticament que els comitès de la federació espanyola el tinguin com a document de referència. De moment, el Girona ja ha rebut una primera negativa. Ara li tocarà dur el cas allà on calgui, però si ha d'acabar al TAS, vés a saber on parará el club quan hi hagi resolució. Més val que faci la feina al camp, que és molta, sense comptar amb els despatxos. I si de sobte arriba una bona notícia, ja la celebrarà.

Edu Ciurana

Xevi Masachs

“Veig coses semblants entre Luis Enrique i Pep Guardiola. Tots dos volen fer canvis només arribar”

DECO. Exjugador Barça

“Tenim debilitats. Només espero no mostrar-les”

SIMEONE. Entrenador Atlético

“Després del mundial, molts optarem per posar el punt final a la selecció”

I. CASILLAS. Porter Madrid